

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, zastoupena Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou se sídlem Bělehradská 572/63, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, čj. OAM-914/ZA-ZA11- ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2019, čj. 2 Az 55/2017-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod uvedla, že její rodiče odjeli do Ruska a zůstali tam, na Ukrajině je proto podezírána z podpory Ruska a kvůli tomu přišla o zaměstnání, nemá přístup k sociálním dávkám a na pracovní trh. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutí shledal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění od 1. 1. 2016 (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka brojila u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Městský soud nijak nezpochybnil věrohodnost výpovědi stěžovatelky, nicméně stěžovatelka neuvedla zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nevyužila možné prostředky nápravy v zemi svého původu. Soud neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Ztotožnil se s žalovaným, že nebyla shledána existence žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. V zemi původu není zákonem předpokládaným způsobem pronásledována ani nebyl zjištěn důvod hodný

zvláštního zřetele pro udělení doplňkové ochrany. V rozhodnutí žalovaného neshledal žádné vady.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Uvedla, že s rozsudkem městského soudu nesouhlasí, v obecnosti namítala, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisu, dále nedostatečně zjištěný stav věci, nezákonnost rozsudku, zásah do soukromého a rodinného života, hrozící nebezpečí v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu a podezření z podpory Ruska a nedostatečně provedené dokazování. Následně uvedla, že by se měla zohlednit skutečnost, že je matkou nezletilé dcery S. K., narozené X, která má pobytové oprávnění na území České republiky, stejně jako otec nezletilé, čímž blíže konkretizovala případný zásah do soukromého a rodinného života. Závěrem navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu a rozsudkem městského soudu. Skutečným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla spíše snaha stěžovatelky legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Pokud má stěžovatelka snahu setrvat na území České republiky z rodinných a soukromých důvodů, měla by se podrobit režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Udělení mezinárodní ochrany je mimořádným institutem sloužící jako forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Správní orgán i soud vycházely z právního a skutkového stavu, který existoval v době jejich rozhodování. Závěrem navrhnul kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Soud v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala zejména obecné vady rozhodnutí městského soudu a žalovaného, přičemž konkrétní pochybení či nezákonnost blíže nijak neupřesnila. Není zřejmé, jaké úvahy v rozhodnutí městského soudu a žalovaného postrádá, případně s čím konkrétně polemizuje. Tyto námitky tak jsou pro svoji obecnost neprojednatelné a jako takové nepřipustné. Právní argumentace se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[8] Stěžovatelka dále namítala, že je matkou nezletilé S. K., narozené X, jež má, stejně jako otec nezletilé V. M. K., na území České republiky pobytové oprávnění. Tvrdila tedy

pokračování

nové skutkové okolnosti, které podle jejího názoru mají podstatný dopad na posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

[9] K této nové námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatelce se narodila dcera 9. 5. 2019, přičemž městský soud vydal rozsudek až dne 6. 6. 2019. Stěžovatelka tedy měla možnost namítat novou skutečnost již v řízení před městským soudem a neuvádí nic, co by jí v tom bránilo. Nelze navíc zohledňovat pouze dobu po porodu dítěte, ale je třeba vzít v úvahu již období těhotenství, ve které již stěžovatelka věděla, že čeká dítě s otcem, který má na území pobytové oprávnění. Její námitku je tedy třeba chápat jako námitku poukazující na skutečnost, kterou neuplatnila v řízení před městským soudem. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud dodává, že poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba legalizace pobytu stěžovatelky na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu (srov. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, podle něž i přesto, že stěžovatelka nesplnila zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, má možnost svoji pobytovou situaci řešit jinými vhodnými instituty, a to zejména podle zákona o pobytu cizinců. Navíc, pokud by se snad jednalo o azylově relevantní důvod, pak by jí nic nebránilo podat novou žádost o mezinárodní ochranu, neboť otěhotněla a dítě porodila až po skončení řízení o mezinárodní ochraně. Jednalo by se tedy o skutečnost, která nemohla být bez vlastního zavinění stěžovatelky předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení [viz § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu].

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. října 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu